

SCARLETT ST. CLAIR

SOMS IS HET LOT DE
GROOTSTE VIJAND.

a
TOUCH
of
RUIN

HADES x PERSEPHONE

I

Een vleugje twijfel

Persephone liep langs de oever van de rivier de Styx. Grillige golven braken het donkere oppervlak en haar huid verstrakte toen ze zich haar eerste bezoek aan de Onderwereld herinnerde. Ze had geprobeerd de brede watermassa over te steken, onbewust van de doden die de diepten daar beneden bewoonden. Die hadden haar omlaaggetrokken, hun vleesloze vingers hadden in haar huid gesneden, hun verlangen om het leven te vernietigen bracht hen ertoe aan te vallen.

Ze had gedacht dat ze zou verdrinken – en toen was Hermes haar te hulp geschoten.

Hades was met dat alles niet blij geweest, maar hij had haar meegenomen naar zijn paleis om haar wonden te verzorgen. Later ontdekte ze dat de doden in de rivier oude lijken waren, die naar de Onderwereld waren gekomen zonder munt om Charons tol te betalen. Veroordeeld tot een eeuwigheid in de rivier, gebruikte Hades ze om de grenzen van zijn rijk te beschermen tegen de levenden die er wilden binnenkomen en de doden die eruit wilden ontsnappen.

Hoewel Persephone zich onbehaaglijk voelde bij de rivier, was het landschap prachtig. De Styx strekte zich kilometerslang uit, tot aan een horizon die overschaduwd werd door zwarte bergen. Er stonden groepjes witte narcissen langs de oevers, die oplichtten als wit vuur tegen het

donkere oppervlak. Naast de bergen stak het paleis van Hades af tegen de horizon, oprijzend als de gekartelde randen van zijn zwarte kroon.

Yuri, een jonge ziel met een dikke bos gelaagde krullen en een olijkleurige huid, liep naast haar. Ze droeg een roze gewaad en leren sandalen – een combinatie die goed afstak tegen de beschaduwde bergen en het zwarte water. Persephone en zij waren al snel vrienden geworden en gingen vaak samen wandelen in de Affodil-vallei, maar vandaag had ze Yuri ertoe overgehaald om van hun gebruikelijke pad af te wijken.

Ze keek nu even naar haar metgezel, die haar een arm gegeven had, en vroeg: ‘Hoe lang ben jij hier al, Yuri?’

Persephone vermoedde dat de ziel al een tijdje in de Onderwereld was, omdat ze een traditionele peplos droeg.

Yuri’s sierlijke wenkbrauwen boven haar grijze ogen gingen naar elkaar toe. ‘Ik weet het niet. Al heel lang.’

‘Weet je nog hoe de Onderwereld was toen jij hier aankwam?’

Persephone had veel vragen over de Onderwereld zoals die in de oudheid geweest was. Dat was de versie die Hades nog steeds in zijn greep had, waardoor hij zich schaamde, waardoor hij het gevoel had dat hij de aanbidding en de lof van zijn volk onwaardig was.

‘Ja. Ik weet niet of ik dat ooit zal vergeten.’ Yuri lachte wat ongemakkelijk. ‘Het was er heel anders dan nu.’

Persephone moedigde haar aan. ‘Vertel me er meer over.’ Hoewel ze nieuwsgierig was naar het verleden van Hades en de geschiedenis van de Onderwereld, kon ze niet ontkennen dat een deel van haar bang was om de waarheid te horen.

Wat als ze het niet prettig vond wat ze ontdekte?

‘De Onderwereld was... grauw. Er was niets. We waren allemaal kleurloos en het was druk. Er waren geen dagen en geen nachten, alleen een monotoon grijs, en daarin bestonden wij.’

Ze waren dus echt schimmen geweest – schaduwen van zichzelf.

Toen Persephone de Onderwereld voor het eerst bezocht, had Hades

haar meegenomen naar zijn tuin. Ze was zo boos op hem geweest. Hij had haar uitgedaagd om leven te creëren in de Onderwereld, nadat ze van hem had verloren met een spelletje poker. Ze had zich niet eens gerealiseerd wat de gevolgen waren toen hij haar uitnodigde om met hem te spelen, ze had niet beseft dat hij haar liet meedoen met de bedoeling om haar te binden aan een contract. De daaruit resulterende uitdaging maakte haar nog woedender toen ze zijn tuin had gezien – een prachtige, weelderige oase, vol kleurrijke bloemen en levendige wilgen. Toen had hij haar onthuld dat het allemaal maar een illusie was. Onder de verhulling die hij gaande hield, lag een land van as en vuur.

‘Dat klinkt als een straf,’ zei Persephone, die de gedachte aan een doelloos bestaan angstaanjagend vond.

Yuri glimlachte flauw en haalde haar schouders op. ‘Dat was onze straf voor het leiden van een alledaags leven.’

Persephone fronste. Ze wist dat in de oudheid helden meestal de enigen waren die een euforisch bestaan konden verwachten in de Onderwereld.

‘Wat is er veranderd?’

‘Ik weet het niet zeker. Er waren natuurlijk geruchten. Sommigen zeiden dat een sterveling die door heer Hades werd liefgehad, stierf en hierheen kwam.’

Persephone tuurde voor zich uit. Ze vroeg zich af of er een kern van waarheid in zat, omdat Hades een vergelijkbare verandering van perspectief had gehad nadat zij geschreven had over zijn ineffectieve weddenschappen met stervelingen. Hij was zo gemotiveerd door haar kritiek dat hij het Halcyon Project begon, een plan dat voorzag in de bouw van een ultramodern rehabilitatiecentrum, gespecialiseerd in gratis zorg voor stervelingen die aan allerlei soorten verslavingen lijdten.

Er kroop een lelijk gevoel over haar ruggengraat omhoog, dat zich als een plaag door haar lichaam verspreidde. Misschien was zij niet de enige minnares geweest die Hades had geïnspireerd.

Yuri vervolgde: ‘Natuurlijk denk ik eigenlijk dat hij gewoon... be-

sloot om te veranderen. Heer Hades kijkt ook naar de wereld. Toen die minder chaotisch werd, gold dat ook voor de Onderwereld.’

Persephone dacht niet dat het zo eenvoudig lag. Ze had geprobeerd Hades hierover te laten praten, maar hij vermeed het onderwerp. Nu vroeg ze zich af of zijn zwijgen minder te maken had met schaamte en meer met het geheimhouden van de details over zijn vroegere geliefden. Haar gedachten begonnen te malen en werden turbulent, een wervelwind die onzekerheid en twijfel oppikte. Hoeveel vrouwen had Hades bemind? Had hij nog gevoelens voor een van hen? Had hij hen meegenomen naar het bed dat hij nu met haar deelde?

Bij die gedachte kromp haar maag samen. Gelukkig werd ze afgeleid toen ze een groep zielen op een pier bij de rivier zag staan.

Persephone stopte en maakte een hoofdbeweging naar de menigte. ‘Wie zijn dat, Yuri?’

‘Nieuwe zielen.’

‘Waarom kruipen ze bij elkaar aan de oevers van de Styx?’

Van alle zielen die Persephone was tegengekomen, zagen deze er het meest... dood uit. Hun gezichten waren getekend en hun huid was aschtig en bleek. Ze dromden samen, hun ruggen gebogen, hun armen gekruist voor hun borst, rillend.

‘Omdat ze bang zijn,’ zei Yuri, op een toon die impliceerde dat hun angst toch wel duidelijk moest zijn.

‘Dat begrijp ik niet.’

‘De meesten hebben gehoord dat de Onderwereld en de koning ervan verschrikkelijk zijn, dus als ze sterven, zijn ze bang.’

Persephone vond dat om veel redenen erg – vooral omdat de Onderwereld geen plek was om bang voor te zijn. Maar ze merkte ook dat ze gefrustreerd was vanwege Hades, die niets deed om de opvattingen over zijn rijk of over zichzelf te veranderen.

‘Is er dan niemand die hen troost biedt als ze eenmaal bij de poorten zijn?’

Yuri keek haar vreemd aan, alsof ze niet begreep waarom iemand zou proberen nieuwaangekomen zielen op hun gemak te stellen of te verwelkomen.

‘Charon neemt ze mee over de Styx, en dan moeten ze de weg naar hun oordeel bewandelen,’ zei Yuri. ‘Daarna worden ze geplaatst op een plek van rust of van eeuwige marteling. Zo is het altijd geweest.’

Persephone perste haar lippen op elkaar, haar kaken strak van irritatie. Het verbaasde haar dat ze het erover konden hebben hoe de Onderwereld geëvolueerd was en tegelijkertijd getuige waren van archaische praktijken. Er was geen reden om deze zielen zonder welkom of troost achter te laten. Ze maakte zich los van Yuri’s arm en wandelde naar de wachtende groep. Even aarzelde ze, toen de zielen bleven beven en voor haar terugdeinsden.

Ze glimlachte, in de hoop daarmee hun angst te verlichten.

‘Hallo. Mijn naam is Persephone.’

De zielen bleven sidderen. Ze had moeten weten dat haar naam geen troost zou brengen – die had geen betekenis. Daar had haar moeder, Demeter, de Olympische Godin van de Oogst, voor gezorgd. Uit bezorgdheid had ze Persephone het grootste deel van haar leven opgesloten in een glazen gevangenis, waardoor ze was afgesloten van aanbedding en onvermijdelijk ook van haar krachten.

Een wirwar van emoties balden samen in haar maag: frustratie dat ze niet kon helpen, verdriet dat ze zwak was en woede dat haar moeder het lot had geprobeerd te trotseren.

‘Je moet hen je goddelijkheid laten zien,’ stelde Yuri voor. Ze was Persephone gevolgd terwijl die naar de zielen was gelopen.

‘Waarom?’

‘Dat zou hun tot troost zijn. Op dit moment ben je niet anders dan gewoon een ziel in de Onderwereld. Als godin ben je iemand voor wie ze hoogachting hebben.’

Persephone protesteerde. Deze mensen kenden haar naam niet – hoe zou haar goddelijke vorm dan hun angst kunnen verlichten?

Toen voegde Yuri daaraan toe: ‘Wij aanbidden het goddelijke. Daarmee geef je ze hoop.’

Persephone hield niet van haar goddelijke vorm. Ze had het moeilijk gehad om zich een godin te voelen voordat ze krachten bezat; en dat was niet veranderd, zelfs niet toen haar magie tot leven kwam, aangemoedigd door de aanbidding van Hades. Ze had al snel geleerd dat het één ding was om magie te hebben, maar iets anders om die op de juiste manier te gebruiken. Toch was het belangrijk voor haar dat deze nieuwe zielen zich welkom voelden in de Onderwereld, dat ze Hades’ rijk als een nieuw begin zagen. Bovenal wilde ze ervoor zorgen dat ze wisten dat hun koning om hen gaf.

Persephone liet de verhulling los die haar menselijk deed lijken. Het voelde alsof de magie als zijde van haar huid gleeed en ze stond in een etherische gloed voor de zielen. Het gewicht van haar witte koedoe-hoorns woog op de een of andere manier zwaarder, nu ze zich in haar ware vorm toonde. Haar krullende haren glansden koperachtig goud tot lichtgeel en haar felgroene ogen fonkelden vurig.

Ze glimlachte weer naar de zielen. ‘Ik ben Persephone, de Godin van de Lente. Ik ben zo blij dat jullie hier zijn.’

Ze reageerden onmiddellijk op haar uitstraling: ze trilden niet langer en wierpen zich in aanbidding aan haar voeten. Persephone kreeg een steen in haar maag en haar hartslag versnelde, terwijl ze naar voren schoot.

‘O nee, alsjeblieft.’ Ze knielde neer voor een van de zielen – een oudere vrouw met kort, wit haar en een papierdunne huid. Ze raakte haar wang aan en waterige blauwe ogen ontmoetten de hare. ‘Kom alsjeblieft bij me staan,’ zei ze en ze hielp de vrouw overeind.

De andere zielen bleven op de grond zitten, met opgeheven hoofden en starende ogen.

‘Hoe heet je?’

‘Eleanora,’ antwoordde de vrouw schor.

‘Eleanora.’ Persephone zei de naam met een glimlach. ‘Ik hoop dat je de Onderwereld net zo vredig vindt als ik.’

Haar woorden waren als een touwtje, dat de slappe schouders van de vrouw rechte trok. Persephone ging van de ene ziel naar de andere, totdat ze tot ieder van hen had gesproken, en ze allemaal weer overeind stonden.

‘Misschien moeten we allemaal naar het Veld des Oordeels lopen,’ opperde ze.

‘O, dat zal niet nodig zijn,’ onderbrak Yuri haar. ‘Thanatos!’

De gevleugelde God van de Dood verscheen onmiddellijk. Hij was mooi op een duistere manier, met een bleke huid, bloedrode lippen en witblond haar dat over zijn schouders viel. Zijn blauwe ogen waren zo sprekend als een bliksemflits aan de nachtelijke hemel. Zijn aanwezigheid wekte een gevoel van kalmte op, dat Persephone diep in haar borst voelde. Het was bijna alsof ze gewichtsloos was.

‘Mijn vrouwe,’ zei hij terwijl hij boog. Zijn stem klonk melodius en rijk.

‘Thanatos.’ Persephone kon niet helpen dat er een brede glimlach op haar gezicht verscheen.

Thanatos was de eerste geweest die haar inzicht had gegeven in Hades’ precaire rol als de God van de Doden, tijdens een rondleiding door het Elysium. Het was zijn perspectief geweest dat haar geholpen had de Onderwereld een beetje beter te begrijpen en – als ze eerlijk was – had geleverd wat zij nodig had om zichzelf volledig aan Hades te kunnen geven.

Ze gebaarde naar de verzamelde zielen en stelde hen voor aan de god.

Zijn glimlachje was oprecht, toen hij zei: ‘We hebben elkaar al ontmoet.’

‘O.’ Haar wangen bloosden. ‘Het spijt me zo. Dat was ik vergeten.’

Als oogster van de zielen was Thanatos het laatste gezicht dat stervelingen zagen voordat ze op de oevers van de Styx terechtkwamen.

‘Ik stond net op het punt om de nieuwe zielen te begeleiden naar het Veld des Oordeels,’ zei Persephone.

Ze merkte dat Thanatos’ ogen iets groter werden. Hij keek naar Yuri, die snel zei: ‘Vrouw Persephone is nodig op het paleis. Zou jij ze voor haar kunnen brengen, Thanatos?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde hij, terwijl hij zijn hand naar zijn borst bracht. ‘Dat zou me een genoegen zijn.’

Persephone zwaaide de zielen gedag, toen Thanatos zich naar de menigte omdraaide, zijn vleugels wijd uitstreckte en met de zielen verdween.

Yuri gaf Persephone een arm en trok haar weg van de oevers van de Styx, maar Persephone gaf niet mee.

‘Waarom deed je dat?’ vroeg ze.

‘Deed ik wat?’

‘Ik ben helemaal niet nodig op het paleis, Yuri. Ik had de zielen best naar het Veld des Oordeels kunnen brengen.’

‘Het spijt me, Persephone. Ik was bang dat ze je ergens om zouden vragen.’

‘Ergens om vragen?’ vroeg ze verbaasd. ‘Wat zouden ze me kunnen vragen?’

‘Een gunst,’ legde Yuri uit.

Persephone giechelde bij die gedachte. ‘Ik ben nauwelijks in de positie om gunsten te verlenen.’

‘Dat weten zij niet,’ zei Yuri. ‘Het enige wat zij zien, is een godin die hen misschien kan helpen om een audiëntie bij Hades te krijgen of terug te keren naar de wereld van de levenden.’

Persephone fronste. ‘Waarom denk je dat?’

‘Omdat ik ooit een van hen was.’

Yuri trok opnieuw aan haar arm en deze keer liet Persephone zich meevoeren. Er hing een gespannen stilte tussen hen en Persephone trok een grimas.

‘Het spijt me, Yuri. Soms vergeet ik –’

‘Dat ik dood ben?’ Ze glimlachte, maar Persephone voelde zich klein en dom. ‘Het is niet erg. Dat is een van de redenen waarom ik je zo graag mag.’ Na een korte pauze voegde ze daaraan toe: ‘Hades heeft zijn gemalin goed gekozen.’

‘Zijn gemalin?’ Persephones wenkbrauwen gingen omhoog.

‘Is het niet overduidelijk dat Hades met je wil trouwen?’

Persephone lachte. ‘Je bent wel erg voorbarig, Yuri.’

Behalve dan dat Hades zijn bedoelingen wél duidelijk had gemaakt. *Jij zult mijn koningin zijn. Ik heb de Fates niet nodig om me dat te vertellen.* Ze voelde een beklemming op haar borst, de woorden vormden knopen in haar buik.

Zijn uitspraak had haar hart moeten laten smelten, maar het feit dat dit niet zo was, stoorde haar niet. Misschien had het iets te maken met hun recente breuk. Waarom voelde ze zo’n angst toen Hades zo zeker leek te zijn over hun toekomst?

Yuri, die zich niet bewust leek van de oorlog in Persephones binnenste, zei: ‘Waarom zou heer Hades jou niet als koningin kiezen? Jij bent een ongehuwde godin en je hebt geen gelofte van kuisheid afgelegd.’

De ziel wierp haar een veelbetekenende blik toe, die Persephone deed blozen.

‘Het feit dat ik een godin ben, kwalificeert mij nog niet om Koningin van de Onderwereld te zijn.’

‘Nee, maar het is een begin. Hades zou nooit een sterveling of een nimf als zijn koningin kiezen. Geloof me, daar heeft hij vaak genoeg de kans voor gehad.’

Er trok een schok van jaloezie door Persephones ruggengraat, als een lucifer die in een plas kerosine terecht kwam. Haar magie vlamde op en eiste om te worden vrijgelaten. Dat was een verdedigingsmechanisme en het kostte haar even om die drang te onderdrukken.

Beheers jezelf, gebod ze.

Persephone wist maar al te goed dat Hades gedurende zijn lange leven andere minnaressen had gehad – een daarvan was de roodharige nimf Minthe, die zij in een muntplant had veranderd. Toch had ze er nooit bij stilgestaan dat Hades' interesse in haar deels te danken kon zijn aan haar goddelijke bloed. Er wikkelde zich iets duisters om haar hart. Hoe kon ze zichzelf toestaan om zo over Hades te denken? Hij had haar aangemoedigd om haar goddelijkheid te omarmen; hij aanbad haar, zodat ze haar vrijheid en macht kon opeisen, en hij had haar verteld dat hij van haar hield. Als hij haar tot zijn koningin zou maken, zou dat zijn omdat hij om haar gaf, niet omdat ze een godin was.

Toch?

Persephone werd al snel afgeleid van haar gedachten toen zij en Yuri terugkeerden in de Affodil-vallei, waar ze werd omringd door kinderen, die haar smeekten om met hen te spelen. Na een kort spelletje verstopperij werd ze meegetrokken door Ophelia, Elara en Anastasia, die haar mening wilden over wijnen, taarten en bloemen voor de komende viering van de zomerzonnepunt.

De zonnepunt markeerde het begin van het nieuwe jaar en betekende dat er nog één maand werd afgeteld tot de Panhelleense Spelen begonnen – wat tot zoveel opwinding zorgde dat de zielen zich zelfs niet door de dood lieten ontmoedigen. Omdat er zo'n belangrijk feest aankwam, had Persephone aan Hades gevraagd of ze een feest in het paleis konden organiseren, waarmee hij had ingestemd. Ze keek er al net zo naar uit om de zielen weer in de zalen te ontvangen als die ernaar uitkeken om daar te zijn.

Toen Persephone terugkeerde in het paleis, voelde ze zich nog steeds onrustig. Haar duistere twijfels namen toe, drukten tegen haar schedel, en haar magie pulseerde onder haar huid, waardoor ze zich ziek en uitgeput voelde. Ze liet thee komen en ging naar de bibliotheek, in de hoop dat lezen haar zou afleiden van haar gesprek met Yuri.

Opgeroeld in een van de grote leunstoelen bij de open haard bladerde

Persephone door Hecates exemplaar van *Hekserij en Wanorde*. Het was een van de diverse opdrachten van de Godin van de Magie, die haar hielp om haar grillige krachten te leren beheersen.

Dat ging minder snel dan ze hoopte.

Persephone had lang gewacht tot haar krachten zich manifesteerden, en toen ze dat deden, gebeurde dat tijdens een verhitte discussie met Hades. Sindsdien was ze erin geslaagd om bloemen te laten bloeien, maar had ze moeite om de juiste hoeveelheid magie toe te passen. Ze had ook gemerkt dat haar vermogen om te teleporteren haar soms in de steek liet, wat inhield dat ze niet altijd terecht kwam waar ze heen wilde. Hecate zei dat het slechts een kwestie van oefenen was, maar dit gaf Persephone toch het gevoel een mislukking te zijn. Daarom had ze besloten om geen magie te gebruiken in de Bovenwereld.

Niet zolang ze haar magie niet onder controle had.

Dus studeerde ze nu, als voorbereiding op haar eerste les bij Hecate: ze leerde over de geschiedenis van de magie, de alchemie en de uiteenlopende en angstaanjagende krachten van de goden. Intussen verlangde ze naar de dag waarop het gebruik van haar eigen krachten net zo makkelijk zou gaan als ademen.

Plotseling verspreidde zich een warmte over haar huid, waardoor de haren aan de achterkant van haar nek en op haar armen overeind gingen staan. Ondanks de warmte rilde ze, haar ademhaling werd oppervlakkig.

Hades was in de buurt en haar lichaam wist dat.

Ze wilde kreunen, omdat er diep in haar onderbuik een pijn opkwam.

Alle goden. Ze was onverzadigbaar.

‘Ik dacht al dat ik je hier zou vinden.’ Hades’ stem kwam van boven; ze keek op en zag hem achter haar staan. Zijn rokerige ogen ontmoetten de hare, terwijl hij zich vooroverboog om haar te kussen, waarbij zijn hand haar kaak streelde. Het was een bezitterig gebaar en een harts-

tochtelijke kus, die haar lippen rauw achterliet toen hij zich terugtrok.

‘Hoe was je dag, schat?’ Zijn genegenheid benam haar de adem.

‘Goed.’

De mondhoeken van Hades gingen omhoog en terwijl hij sprak, gleed zijn blik naar haar lippen.

‘Ik hoop dat ik je niet stoort. Je lijkt behoorlijk op te gaan in je boek.’

‘Nee,’ zei ze snel, waarna ze haar keel schraapte. ‘Ik bedoel... het is alleen maar iets wat Hecate me heeft opgedragen.’

‘Mag ik?’ vroeg hij, terwijl hij haar losliet en zijn hand uitstak naar het boek.

Zonder een woord te zeggen gaf ze het aan hem en keek toe hoe de God van de Doden om haar stoel heen liep en door het boek bladerde. Er was iets ongelooflijk duivels aan zijn uiterlijk, een storm van duisternis die van top tot teen in het zwart gekleed ging.

‘Wanneer begin je te oefenen met Hecate?’ vroeg hij.

‘Deze week,’ zei ze. ‘Ze heeft me huiswerk gegeven.’

‘Hmm.’ Hij viel even stil en hield zijn ogen gericht op het boek toen hij sprak. ‘Ik heb gehoord dat je vandaag nieuwe zielen begroet hebt.’

Persephone ging rechtop zitten. Ze kon niet zien of hij geïrriteerd was door haar.

‘Ik was met Yuri aan het lopen toen ik ze zag wachten aan de oever van de Styx.’

Hades keek op, met vurige ogen.

‘Heb je een ziel meegenomen buiten Affodil?’ Zijn stem klonk verbaasd.

‘Het is Yuri, Hades. Bovendien weet ik niet waarom jij hen geïsoleerd houdt.’

‘Dan veroorzaken ze geen problemen.’

Persephone grinnikte, maar hield daarmee op toen ze de blik in Hades’ ogen zag. Hij stond tussen haar en de open haard in, verlicht als een engel. Hij was echt prachtig met zijn hoge jukbeenderen, verzorgde

baard en volle lippen. Zijn lange, zwarte haar was aan de achterkant van zijn hoofd in een knot bij elkaar gebonden. Dat vond ze prettig, omdat ze het prettig vond om het los te maken, er met haar vingers doorheen te gaan, en het vast te grijpen als hij in haar zat.

Bij die gedachte werd de lucht zwaarder en ze merkte dat Hades' borst opzwol door een scherpe inademing, alsof hij de verandering in haar gedachten aanvoelde. Ze maakte haar lippen vochtig en dwong zich om haar aandacht bij het gesprek te houden.

'De zielen in Affodil veroorzaken nooit problemen,' zei Persephone.

'Je denkt dat ik ongelijk heb.' Dat was geen vraag, maar een verklaring, en hij leek helemaal niet verrast. Hun hele relatie was begonnen omdat Persephone dacht dat hij ongelijk had.

'Ik denk dat jij jezelf niet genoeg erkenning geeft voor de verandering die je hebt doorgemaakt en daarom geef jij de zielen niet genoeg erkenning voor het feit dat ze dat gemerkt hebben.'

De god was een lang moment stil. 'Waarom ben jij de zielen gaan begroeten?'

'Omdat ze bang waren, en dat vond ik niet prettig.'

Hades' mond vertrok. 'Sommigen van hen moeten bang zijn, Persephone.'

'Degenen die reden hebben om bang te zijn, zijn dat toch wel, of ze nu door mij begroet worden of niet.'

Stervelingen weten wat tot eeuwige gevangenschap in Tartarus leidt, dacht ze.

'De Onderwereld is mooi, en jij geeft om je volk, Hades. Waarom zouden de goeden bang moeten zijn voor zo'n plek? Waarom zouden ze bang moeten zijn voor jou?'

'Laat ik zeggen dat ze nog steeds bang zijn voor mij. Jij was degene die hen begroette.'

'Je zou ze samen met mij kunnen begroeten,' stelde ze voor.

Hades' grijns bleef, maar zijn gezichtsuitdrukking verzachtte. 'Je hebt

zo'n hekel aan de titel van majesteit, en toch gedraag jij je alsof je een koningin bent.'

Persephone verstijfde even, gevangen tussen de vrees voor Hades' woede en de angst om koningin te worden genoemd.

'Is dat... Bevalt je dat niet?'

'Waarom zou mij dat niet bevallen?'

'Ik ben geen koningin,' zei ze, terwijl ze opstond van haar stoel, naar hem toeging en het boek uit zijn handen nam. 'Ik kom er ook niet achter hoe jij over mijn optreden denkt.'

'Jij wordt mijn koningin,' zei Hades fel, bijna alsof hij zichzelf ervan probeerde te overtuigen dat het waar was. 'Dat hebben de Fates gezegd.'

Persephone veerde op, haar gedachten van eerder kwamen weer terug. Hoe moest ze Hades vragen waarom hij haar als zijn koningin wilde? Erger nog, waarom had ze het gevoel dat ze hem die vraag moest stellen, waarom had ze zijn antwoord nodig? Ze draaide zich om en verdween tussen de kasten om haar reactie te verbergen.

'Heb je daar soms moeite mee?' vroeg Hades opnieuw. Hij doemde voor haar op en blokkeerde haar pad als een berg.

Persephone schrok, maar herstelde zich snel. 'Nee,' antwoordde ze, terwijl ze zich langs hem heen duwde.

Hades volgde haar op de voet.

Toen ze het boek op een van de planken terugzette, zei ze: 'Al zou ik liever hebben dat jij me als koningin wilt omdat je van me houdt, niet omdat de Fates dat hebben afgekondigd.'

Hades wachtte tot ze vlak voor hem stond voordat hij sprak. Hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Twijfel je aan mijn liefde?'

'Nee!' Ze sperde haar ogen wijd open omdat hij die conclusie had getrokken. Toen liet ze haar schouders zakken. 'Maar... ik denk dat wij niet kunnen voorbijgaan aan wat anderen misschien van onze relatie vinden.'

'En wat zeggen de anderen dan wel?' Hij stond zo dicht bij haar, dat

ze kruiden en rook en een vleugje winterlucht kon ruiken. Het was de geur van zijn magie.

Ze haalde haar schouders op en zei: ‘Dat we alleen maar samen zijn vanwege de Fates. Dat je mij alleen maar hebt gekozen omdat ik een godin ben.’

‘Heb ik jou reden gegeven om zulke dingen te denken?’

Ze staaarde hem aan, niet in staat om te antwoorden. Ze wilde niet zeggen dat Yuri het idee in haar hoofd had geplant. Die gedachte was er eerder al geweest – een zaadje dat al vroeg was geplant. Yuri had het alleen maar water gegeven en nu groeide het, zo wild als de zwarte wijnstokken die aan haar magie ontsproten.

Hades sprak sneller, dwingender. ‘Wie heeft jou die twijfels bezorgd?’

‘Ik ben nog maar net begonnen met nadenken over...’

‘Mijn motieven?’

‘Nee...’

Hij vernauwde zijn ogen. ‘Daar lijkt het anders wel op.’

Persephone schoof naar achteren, de boekenkast drukte tegen haar rug. ‘Het spijt me dat ik iets gezegd heb.’

‘Daar is het nu te laat voor.’

Persephone keek hem aan. ‘Ga je me straffen omdat ik mijn gedachten heb uitgesproken?’

‘Straffen?’ Hades hield zijn hoofd schuin en hij kwam dichterbij, heup aan heup, waardoor er geen ruimte tussen hen overbleef. ‘Ik zou wel willen weten hoe jij denkt dat ik jou zou kunnen straffen.’

Die woorden wonden haar behoorlijk op en ondanks de hitte die ze teweegbrachten, slaagde Persephone erin om hem aan te blijven kijken.

‘Ik zou wel willen weten hoe ik antwoord kan krijgen op mijn vragen.’

Hades’ kaakspieren verstrakten. ‘Wat was je vraag ook alweer?’

Ze knipperde met haar ogen. Zou ze hem vragen of hij haar alleen had gekozen omdat zij een godin was? Zou ze hem vragen of hij van haar hield?

Ze haalde diep adem en keek door haar wimpers naar hem op. ‘Als er geen Fates waren, zou je mij dan nog steeds willen?’

Ze kon de uitdrukking op zijn gezicht niet plaatsen. Zijn blik was scherp als een laserstraal die haar borst, haar hart en haar longen liet gloeien. Ze hield haar adem in terwijl ze op zijn antwoord wachtte – maar hij gaf geen antwoord. In plaats daarvan greep hij met één hand haar kaak stevig vast. Zijn lichaam trilde. Ze kon het geweld daarbinnen voelen en vroeg zich even af wat er zou gebeuren als de Koning van de Onderwereld zich liet gaan.

Toen verzachtte zijn greep en gleden zijn vingers over haar wang. Zijn ogen gingen naar haar lippen.

‘Weet je hoe ik wist dat de Fates jou voor mij gemaakt hadden?’ Zijn stem was een hees gefluister, een toon die hij gebruikte in de duisternis van hun kamer, nadat ze de liefde hadden bedreven.

Persephone schudde langzaam haar hoofd, verstrikt in zijn blik.

‘Ik kon het proeven op je huid, en het enige waar ik spijt van heb, is dat ik zo lang zonder jou heb geleefd.’

Zijn lippen gingen langs haar kaak en over haar wang. Ze hield haar adem in, gaf zich over aan zijn aanraking, zocht zijn mond, maar in plaats van haar te kussen, stapte hij achteruit.

Zijn plotselinge afstand bracht haar aan het wankelen en ze zocht steun tegen de boekenplank.

‘Wat was dat?’ wilde ze weten, terwijl ze hem aankeek.

Hij liet een duister gegrinnik horen, waarbij zijn mondhoeken omhooggingen. ‘Voorspel.’

Toen boog hij naar voren, nam haar in zijn armen en wierp haar over zijn schouder. Verbaasd slaakte Persephone een kreet en vroeg: ‘Wat doe je?’

‘Bewijzen dat ik je wil.’

Hij beende de bibliotheek uit, de hal in.

‘Zet me neer, Hades!’

‘Nee.’

Ze had het gevoel dat hij grijnsde. Zijn hand kroop tussen haar dijen omhoog, duwde haar vlees uiteen en dook bij haar naar binnen. Ze greep de stof van zijn jas vast, zodat ze niet van zijn schouder zou vallen.

‘Hades!’ kreunde ze.

Hij grinnikte en ze haatte hem daarom. Ze liet haar handen naar zijn haren gaan en rukte, trok zijn hoofd naar achteren, op zoek naar zijn lippen. Hades gaf toe en drukte haar tegen de dichtstbijzijnde muur. Hij gaf haar een brute kus voordat hij zich terugtrok om in haar oor te grommen.

‘Ik zal je straffen tot je schreeuwt, totdat je zo hard klaarkomt op mijn pik dat je niet meer twijfelt aan mijn genegenheid.’

Zijn woorden benamen haar de adem. Haar magie ontwaakte en verwarmde haar huid.

‘Maak je beloften waar, heer Hades,’ zei ze tegen zijn mond.

Toen begaf de muur achter Persephone het en ze slaakte een kreet toen Hades naar voren strompelde. Hij wist te voorkomen dat ze allebei op de grond terechtkwamen en toen hij zijn evenwicht hervonden had, zette hij haar overeind. Ze herkende de manier waarop hij haar vasthield – beschermend, een arm om haar schouders geslagen. Ze keek om zich heen en ontdekte dat ze in de eetzaal waren. De bankettafel zat vol met Hades’ personeel, onder wie Thanatos, Hecate en Charon.

Ze hadden niet tegen een muur aan gestaan maar tegen twee deuren.

Hades schraapte zijn keel en Persephone verborg haar gezicht in Hades’ borst.

‘Goedenavond,’ zei Hades.

De kalmte waarmee hij sprak verbaasde haar. Hij was niet eens buiten adem, hoewel ze zijn hart tegen haar oor voelde bonken.

Ze dacht dat Hades zich zou verontschuldigen en zou verdwijnen, maar in plaats daarvan zei hij: ‘Vrouw Persephone en ik zijn uitgehongerd en we willen alleen zijn.’

Ze verstijfde en porde hem in de zij.

Wat deed hij?

Ineens kwam iedereen in beweging; de mensen begonnen borden, zilverwerk en enorme schotels met onaangeroerd voedsel op te ruimen.

‘Goedenavond, mijn vrouwe, mijn heer.’

Ze verlieten de eetzaal met glinsterende ogen, breed glimlachend. Persephone sloeg haar blik neer, met een eeuwige blos op haar wangen, terwijl de bewoners van Hades de hal in paradeerden om elders te gaan eten.

Toen ze alleen waren, verspilde Hades geen tijd: hij duwde zich tegen haar aan en duwde haar achteruit totdat haar benen de tafel raakten.

‘Meen je dit nou serieus?’

‘Zo serieus als de doden,’ antwoordde hij.

‘In de... eetzaal?’

‘Ik heb behoorlijke trek, jij niet?’

Ja.

Maar ze kreeg geen tijd om te antwoorden. Hades tilde haar op de tafel, ging tussen haar benen staan en knielde neer zoals een bediende voor zijn koningin knielt. Haar jurk ging omhoog terwijl zijn handen langs haar kuiten naar boven gleden. Hij plaagde haar door met zijn lippen de binnenkant van haar dijen af te schuimen voordat zijn mond haar kern vond.

Persephone drukte haar rug omhoog van de tafel en haar adem stakte, terwijl Hades haar bewerkte, zijn tong meedogenloos in de aanval. Zijn korte baard creëerde een heerlijke wrijving tegen haar gevoelige vlees. Ze stak haar handen naar hem uit, klitte haar vingers in zijn haar en kronkelde onder zijn aanrakingen.

Hades hield haar steviger vast, zijn vingers groeven in haar vlees om haar op haar plaats te houden. Een keelgeluid ontsnapte haar toen zijn lippen zich om haar spleet zetten en zijn vingers de borende tong vervingen: ze vulden haar en rekten haar uit, totdat het genot door haar hele lichaam explodeerde.

Ze was er zeker van dat ze gloeide.

Dit was vervoering, euforie, extase.

En het werd allemaal onderbroken door een klop op de deur.

Persephone verstijfde en probeerde rechtop te gaan zitten, maar Hades hield haar op haar plaats, gromde en keek naar haar op vanaf zijn plaats tussen haar benen.

‘Negeer het.’ Het werd uitgesproken als een bevel, zijn ogen gloeiden als sintels.

Hij ging meedogenloos door: dieper, harder, sneller. Persephone kon bijna niet op tafel blijven liggen. Ze kon nauwelijks ademhalen, het voelde alsof ze zich weer een weg baande naar de oppervlakte van de Styx, wanhopig op zoek naar lucht, maar tevreden in de wetenschap dat dit een gelukkige dood zou zijn.

Maar het geklop ging door en een aarzelende stem riep: ‘Heer Hades?’

Persephone kon niet zien wie er aan de andere kant van de deur was, maar de stem klonk nerveus. En terecht, want de blik op het gezicht van Hades was moorddadig.

Zo ziet hij eruit als hij de zielen in Tartarus beoordeelt, dacht ze.

Hades bleef gehurkt zitten.

‘Ga weg!’ snauwde hij.

Even was het stil. Toen zei de stem: ‘Het is belangrijk, Hades.’

Zelfs Persephone merkte de alarmerende toon op. Hades zuchtte, stond op en nam haar gezicht tussen zijn handen.

‘Een momentje, schat.’

‘Je gaat hem toch geen pijn doen?’

‘Niet al te erg.’

Hij glimlachte niet toen hij de gang in liep.

Persephone voelde zich belachelijk, zoals ze op de rand van de tafel zat, dus gleed ze er af, streek haar kleding glad en begon door de extravagante eetzaal heen en weer te lopen. De eerste keer dat ze in deze

zaal was geweest, had ze die overdreven gevonden. Het plafond had te veel onnodige kristallen kroonluchters, de muren waren versierd met goud en de stoel van Hades zag eruit als een troon aan het hoofd van de tafel. Maar hij at zelden in deze zaal en gaf er meestal de voorkeur aan om zijn maaltijden elders in het paleis te gebruiken. Dat was een van de redenen waarom ze had besloten om deze zaal te gebruiken tijdens de zonnewendeviering, zodat al dit moois niet voor niets was.

Hades kwam terug. Hij keek boos, zijn kaakspieren waren gespannen en zijn ogen glinsterden met een ander soort intensiteit. Hij bleef een paar centimeter van haar vandaan staan, met zijn handen in zijn zakken.

‘Is alles in orde?’ vroeg ze.

‘Ja,’ zei hij. ‘En nee. Ilias heeft me gewezen op een probleem dat moet worden aangepakt, en hoe eerder hoe beter.’

Ze keek naar hem met een vragende blik, maar hij legde het niet uit. ‘Wanneer ben je terug?’

‘Een uur. Misschien twee.’

Ze fronste haar wenkbrauwen en Hades tilde haar kin op, zodat hun blikken elkaar ontmoetten. ‘Geloof me, mijn lieveling, jou verlaten is de moeilijkste beslissing die ik elke dag neem.’

‘Doe dat dan niet,’ zei ze, terwijl ze haar handen om zijn middel legde. ‘Ik ga met je mee.’

‘Dat is niet verstandig.’ Zijn stem klonk nors en Persephones wenkbrauwen gingen omhoog.

‘Waarom niet?’

‘Persephone...’

‘Het is een simpele vraag,’ onderbrak ze hem.

‘Dat is het niet,’ snauwde hij en zuchtte toen, terwijl hij zijn hand door zijn losse haren haalde.

Ze staaarde hem aan. Zo had hij zijn geduld nog nooit verloren. Waarom was hij zo geagiteerd? Even overwoog ze om aan te dringen op een antwoord, maar ze wist dat haar dat niet zou lukken, dus gaf ze toe.

‘Prima.’ Ze deed een stap achteruit, waardoor ze afstand tussen hen creëerde. ‘Ik zal hier zijn als je terugkomt.’

Hades fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ik zal het goedmaken.’

Ze keek hem vragend aan en eiste: ‘Zweer het.’

Hades’ ogen glansden in de gloed van de kristallen kroonluchters.

‘O, schat, je hoeft mij geen eed af te laten leggen. Niets kan mij ervan weerhouden om jou te neuken.’

'IK ZOU DEZE HELE WERELD VOOR JE PLATBRANDEN.'

Persephones relatie met Hades is openbaar geworden en iedereen in Nieuw Athene heeft er een mening over. De twee geliefden staan in alle roddelbladen en er komen allemaal geheimen over Hades' verleden naar boven. Dat zorgt voor twijfels bij Persephone. Geeft Hades wel echt om haar? De mediastorm dreigt haar ook nog eens te ontmaskeren als de Godin van de Lente.

Het wordt alleen maar erger wanneer een vreselijke tragedie Persephones hart breekt en Hades weigert haar te helpen. Wanhopig besluit ze het heft in eigen handen te nemen en deals te sluiten met ernstige gevolgen. Geconfronteerd met een kant van Hades die ze nog nooit heeft gezien, vraagt ze zich af of ze nog steeds Hades' koningin kan worden – en of ze dat eigenlijk wel wil.

SCARLETT ST. CLAIR is de *USA Today*-bestsellerauteur van onder andere de Hades x Persephone- en Adrian x Isolde-saga's. Ze is dol op Griekse mythologie, moordmysteries en het hiernamaals.

Z&K

Lees ook in de Hades x Persephone-serie:

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 9789020550665 NUR 334

9 789020 550665 >